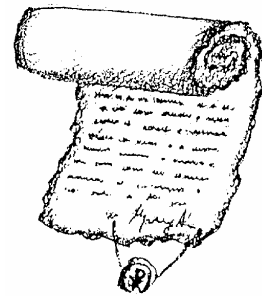

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2003. január 02. Gyertyaszentelő Boldogasszony

XI. évfolyam 1. szám

Beköszöntő

Ismét megjelent a Hírlevél, immáron a tizedik évfolyamába léptünk. Gábor atya útnak indító sorait változatlanul aktuálisnak érzem. Kívánom, hogy mennél többen írjunk és olvassuk. Köszönjük elindítóinak - és külön köszönetet mondunk az alapító Szeibert Andrásnak, Koncz Endrének és Németh Andrásnak, akik azóta a vállukon viszik e kezdeményezést.

Idén, rendhagyó módon, a plébános éves lelkipásztori beszámolóját külön kiadásban tettem hozzáférhetővé. Minden érdeklődő hozzájuthat a sekrestyében, vagy a plébánián Az utolsó oldalán kérelemmel fordulok a testvérekhez: írják meg véleményüket, tapasztalataikat az elmúlt évről, valamint ötleteiket-javasolataikat az előttünk álló évvel kapcsolatban. Minden névvel főlvállalt meglátásnak helyt adunk a Hírlevél legközelebbi, külön kiadásában. Beküldési határidő február 16.

Jó írást, jó olvasást kívánok valamennyiünknek, szeretettel

Hegyi Balázs, plébános

„Téténynek ékessége”

-Templomunk 250 éves évfordulójára-

„Ki irott bottyanak gyöngy az ékessége,
Szemeket vidámit oltárok szépsége
Égig emelkedett tornyának épsége
Mint mágnes a vasat oda hűz díszsége.”

Templomunk 250 éves évfordulójára készülve új rovattal bővül Hírlevelünk, hogy minél jobban megismerhesük ezt a „kis barokk ékszerként” is nevezett templomocskát, a Nagytétényi Nagyboldogasszony Plébánia-templomot.

A cikksorozat mottója és a bevezető idézet Dugonics András „Kegyess Oskola-béli szerzetes Pap”-tól származik, aki 1766 őszén érkezett Téténybe Rudnyánszky József főúr kastélyába. Annyira elbűvölték a látottak a 26 éves ifjút, hogy egy egész művet szentelt nemcsak a kastélynak, annak kertjének és erdejének leírására, hanem a templomot és az egész környéket részletesen számbavette. Dugonics András „Téténynek ékessége” című művét választottam ezen kis írások vezérfonalának.

Úgy gondolom, hogy a három éves előkészület időszakába belefér, hogy ne rögtön a templom történetével, leírásával kezdjem ezeket az ismertetőket. Ahhoz, hogy még jobban „megértsük” templomunkat, ismernünk kell azt a korszakot, azt az építészeti környezetet, ahová és amikor épült; a barokk épületek térszervezését, az alkalmazott építészeti motívumok jelentését; a freskókon ábrázolt szentek életét; és nem utolsósorban az épület „életét”, gazdagodását és azok helyi vonatkozásait.

„...a rüt henylést kerülvén, Tétény ékességét munkámba felvevém. Időmnek egy részét e dologra tevém.”

A következő számban Tétény kialakulásának rövid történetét ismerhetjük meg.

Botos Eszter

Nem farsangi bolondság!

Ki dolgát Istennel kezdi, jól végzi.

Isten szavával köszöntsd a napot!

Tanulj Istent félni és jámborul élni!

Isten barátságánál jobbat nem találsz.

Az Istennek szavát megvetni nem tanácsos.

Jobb az Istent dicsérni, mint az ördögöt korholni.

Ha az Istent szívedből kiveted, nehezen tér oda vissza.

Jelen közmondások és a többi oldalakon olvashatók Mészáros Margit népi és irodalmi gyűjtéséből valók.

Kinek Isten a barátja, embertől ne féljen.

Kinek Isten nyulat ad, füvet is ad hozzá.

Tudja Isten, miért nem adott szarvat a disznónak.

Pelyvába takarta Isten a búzaszemet.

Isten nem a te mércéddel mér.

Isten nem ver bottal.

A TARTALOMBÓL:

10 évfolyama volt a Hírlevélnek.....	2.	oldal
Olvassunk verset, mert érdemes!.....	2.	oldal
A Szentmise, mint a plébánia legfontosabb tette.....	3.	oldal
ProChrist 2003.....	3.	oldal
Szomszédolás.....	5.	oldal
Karácshalvi Szakközépiskola.....	5.	oldal
Naptár.....	5.	oldal
Piroska és Farkas.....	6.	oldal
Krónika.....	6.	oldal

10 évfolyama volt a Hírlevélnek!

1993.november 25-én jelent meg a Nagytétényi Római Katolikus Egyházközség belső lapjának első, I.évfolyam 1. számú példánya. Jelen számmal megkezdjük a XI. évfolyamot!

Szeibert András volt az, aki felvetette egy saját újságocska szükségességének gondolatát. Alapító főszerkesztőként nemcsak világra hozta, hanem évekig szolgálta felcseperedését. A másik „szülő” Németh András, „arculat-szerkesztő”, azaz a tartalom és forma végső kialakítója.

Pár év után az alapítót az apró munkától elsodorták egyéb teendői, akkor Koncz Endre szállt be a szerkesztő csapatba, aki a szinte minden számban megjelenő *Piroska* és *Farkas* történetek szerzője (szerkesztő megjegyzése). Lapunk első rovatvezetője Boronkai Zsuzsa (*Olvassunk verset!*), őt a Botos ifjak követték: István (*Közösségi házunk híreivel*), majd Eszter (a *Téténynek ékessége* rovattal).

Az indulás első, azóta már csaknem történelminek tekinthető mondatait illő felidézünk:

Szeretettel adjuk első Hírlevelünket a testvérek kezébe. Több egyházközségben gyakorlat már a hívek tájékoztatása „plébániai újság” útján. A templomi hirdetések nem teszik lehetővé a hosszadalmas tájékoztatást, sem pedig a visszajelzéseket, a kölcsönös információcserét. A HIRLEVÉL ezt a célt szeretné szolgálni. Az egyházközségi napon megnyilvánult közakarat szülte, és csak ugyanez a közakarat tarthatja életben. Ha a lapot a magunkénak érezzük, ha beleadjuk azt, ami a miénk, ha megkapjuk belőle legalább részben, ami hiányzik belőlünk, ha közösen szerkesztjük, írjuk és olvassuk, akkor élni fog. Ezekkel a gondolatokkal bocsátom útjára szeretettel

Gábor atya

A csecsemő életképesnek bizonyult. Megérte a 10. évét, amely a „sajtóban” már legalább kamaszkornak számít. 40 szám +2 rendkívüli szám (a Hittanház építés témájában) jelent meg ez idő alatt. 2000-től évi 6 szám. Egy alkalommal 120-150 példányt készítünk. Az életben tartó közakaratot, amelyről Gábor atya szólt, talán jellemzi, hogy statisztikánk szerint 67 szerzőtől származtak cikkeink. Az olvasók számát a templomba járókéval egyezően kb. 500-ra becsüljük.

A szerkesztők köszönik a közakarat támogatását, a rovat- és cikkírók aktív segítségét. Ha a lapot magukénak és közösségükének érzik, kérjük a hívek további támogatását. (A fénymásolásban pl. nagyon elfogadnánk rendszeres segítséget.)

Koncz Endre

Szedd fel a vitorlát, ha Isten nagy szelet ad.
Ott ad Isten esőt, ahol Ő akarja.

Kölcsey Ferenc: REMÉNY, EMLÉKEZET

Éltünk rögzös határain
Két Génusz vezet,
S felleg borulván útain,
Nyújt mindegyik kezét;
De bár tekint bízattva rád,
Vigasztalást egyik sem ad:
Remény s Emlékezet.

Emlékezet lebegteti
Szárnyát a múlt felett,
S bús képzetekben rengeti
Borongó kebeled.
Múlt kedv után titkon epeszt,
Múlt kín között ismét senyveszt,
S lelkedre hoz telet.

Kéklő lepelben messze jár
Előtte a Remény;
Magához int, de meg nem vár
Tovább tovább lengvén.
S míg lepkeszárnyát kergeted,
Lezúg hiába életed,
S állasz pályád szélén.

Rosszat ne félj, s ne kívánj jót
Múlt és jövő közül;
Öleld meg a jelenvalót,
Mely játszik és örül.
S bár ködbe néha burkozik,
De színe gyorsan változik,
Ajkán mosolygás ül.

Cseke, 1824. február

Olvassunk verset, mert érdeemes!

Ebben az esztendőben egész február a farsangi móka, kacagás, vidámság ideje lesz, hiszen a nagyböjti időszak csak márciusban kezdődik el. Ezért választottam prózának egy kedvesen humoros, ám mégis elgondolkodtató párbeszédet Anthony de Mello könyvéből.

Kölcsey Ferenc verse is kötődik ehhez a hónaphoz, hiszen februárban lesz a születésnapja.

Jó olvasgatást! B.ZS.

A békét az Isten, civódást az ördög szereti.
Jobb az istenölte, mint az embervásta.

Egy félelmetes kinézésű szúfi ért a palota kapujához. Senki sem merte megállítani, miközben

Az a trónterembe sietett, ahol a szent életű Ibrahim ben Adam ült.

- Mít akarsz? – kérdezte a király.
- Csak egy helyet, hogy aludhassam ebben a karavánszerájban.
- Ez nem karavánszeráj, hanem az én palotám.
- Megkérdezhetem, hogy kié volt ez a palota előtte?
- Az apámé, de ő már halott.
- És előtte kié volt a palota?
- A nagyapámé, de már ő is halott.
- És még azt mondod, hogy ez a hely, ahol az emberek tartózkodnak egy kis ideig, és aztán tovább mennek, nem karavánszeráj?

Mindenki az indulási csarnokban van!

Hol az Isten őriz, ott a pókháló is kővár.
Isten is a bátor katona mellett hadakozik

* * * * *

A most következő írás a liturgikus beszélgető csoport műhelyéből való:

A szentmise, mint a plébánia legfontosabb tette

Kedves Testvérek!

Mi is a plébánia? Az igazhitű keresztények helyi gyülekezete, egy pásztor – a plébános – vezetésével. Helyi egyház, melyben Istenünk szent ajándékai bőven áradnak a testvérekre, különösen a lelkipásztor szolgálata által. Mindnyájan szentek vagyunk – nem tökéletességünk miatt, hiszen bűnösök vagyunk, hanem mert Istennek a pogányok közül elkülönített népe lettünk, akik ismerjük és megvalljuk Őt, az egy Istent: Atyának, Fiúnak és Szent Léleknek, az egyetlen Háromságnak, mindenható Úrnak, akié a dicsőség és tisztelet mindörökké. A ránk bízott ajándékok miatt Isten szent edényei lettünk, s ha ezt tagadjuk vagy szégyelljük, akkor Isten ajándékát becsúszoljuk magunk és a világ előtt, ahelyett hogy bennünk és általunk megdicsőítenénk az Ő fölséges Neve.

Mi vagyunk a plébánia: választott nemzetiség, melyen megnyilvánul a mi Istenünk minden képzeletet fölülmúló lángoló szeretete, amikor velünk, méltatlan bűnösökkel ül egy asztalhoz, tanít minket és gyógyítja sebeinket, elviseli gyöngeségeinket, és irgalmával befödi förtelmességeinket, melyek miatt igazságossága szerint már rég el kellett volna nyernünk büntetésünket. Felénk forduló szeretetének látható bizonyossága többek között maga a plébános – gondos pásztoroként és szerető atyaként a nyáj élén állva. A plébános a megszentelés kente, illatos fűszer, aki a szentségek, szentelmények révén jóillatú áldozattá, Isten előtt kedvessé teszi a nyáját, egészében és tagjaiban egyaránt. Isten ajándéka a pap: méltó és igazságos támogatni őt, hiszen „nehéz és terhes föladatot vállalt magára: a lelkek irányítását és sokféle emberek szokásainak szolgálatát”.

Mire indít minket a Lélek Isten határtalan szeretete látán? Nem csak arra, hogy próbáljunk többet nem vétkezni, törekedjünk jól s jól tenni, életünk hátralévő részét minél inkább a bűnbánatnak átadni. Arra is buzdít, kér, sőt féltékenyen követel, hogy közösen összegyülekezve megvalljuk a mi Istenünket, dicsérrel és hálával, szent félelemmel és alázattal megállva színe előtt. De még ebben is Ő ajándékoz meg minket, mikor tiszta és szep-lőtlen áldozatként átadja magát nekünk, s titokzatos

módon eggyé lehetünk a mindenek Urával, nem sértve ezzel isteni mivoltát, s mégis minden teremtmény közül a legközelebb jutva a Teremtőhöz: „ízleljétek és lássátok, milyen jóságos az Úr”. Ezt a fölfoghatatlan csodát szent remegéssel szemlélik az angyali rendek, a Kerubok és a Szeráfok hódolattal zengik az Ő Szentségét, látván a mindenek Urát, aki az eget és a földet föntartja: emberként megszületni, az emberi nem tagjaként élni, szenvedni, kereszten függeni, meghalni és föltámadni, a mennyekbe fölmenni és az Atya jobbján trónt ülni. Az egész teremtés, láthatók és láthatatlanok egyaránt félelemmel ámulnak, mikor látják az egyetlen Főpapot Áldozatként; s ebbe az egyetlen és örök áldozatba a mi gyarló emberi mivoltunkat vonja be.

Ez a mennyet és földet összekötő egyetlen Áldozat válik jelenvalóvá minden egyes szentmisében, amikor a helyi gyülekezet: a plébánia összegyülekezik, és az angyali rendek és a szentek láthatatlan seregéhez csatlakozva itt a földön látható módon méltóan mutatja be a dicséret áldozatát, az Apostol által megkívánt rendben hódolva Isten előtt. Összegyűlve együtt dicsérik a mindenek Urát, hódolunk az oszthatatlan Háromság előtt, hálát adunk a mindeneket fönttartó Teremtőnek minden jótéteményéért, megvalljuk esendő mivoltunkat, mikor irgalmáért és bűnbocsánatért, vétkeink elengedéséért könyörgünk Előtte. Mindezeket természetesen életünk minden pillanatában törekednünk kell megcselekedni, de választott népként a szentmise órájában válik láthatóvá mindaz, ami egyébként a pogányok között mintegy kovászként szétszórva létezik – vagyis az Úr testvérei, a hívők, azaz mi magunk. Ekkor ajánljuk föl együtt önmagunkat, egymást és egész életünket, láthatókat és láthatatlanokat egyaránt. Ez – a szentmise – a plébánia legfontosabb tette, cselekedete. Megszentelő forrás, mely erőt ad jól cselekedni, irgalmasságot tenni közösen és egyenként egyaránt. A plébánia életének csúcsa, hiszen a szentmisében már itt a földön azt tesszük, ami végső hivatásunk: Isten színe előtt megállva magasztaljuk Őt szeretetben – most még csak tükör által homályosan, akkor majd színről színre látva.

Monostori Gábor

PROCHRIST 2003

ökumenikus evangelizáció Európa-szerte, március 17-23.

Mi a köze a katolikusoknak a rendezvényhez? A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke, Seregély István érsek kívánatosnak tartotta, és aláírásával támogatja a rendezvényt. Ugyanezt megtette valamennyi egyház legfelsőbb vezetője is.

Kik írták alá nálunk a kezdeményezést? Nálunk, a XXII. kerületi közös helyszíni kezdeményezést aláírták: Vargha Zsolt (Budafok-Felsővárosi katolikus plébánia), Verőcei Gábor (Baross Gábor telepi katolikus plébánia), Nagy Péter (Budafoki Református Egyházközség), Szabó Mihály (Nagytétényi Református Egyházközség), Solymár Gábor (Budafoki Evangélikus Gyülekezet), Kulcsár Tibor (Baptisták Budafoki Gyülekezete), Kovács Géza (Rózsakerti Baptista Gyülekezet), Hegyi Balázs (Nagytétényi katolikus plébánia)

Kik a részesei? Magyarország száz helyszínének bekapcsolása az Európa több mint ezer helyszínén (Írországtól Ukrajnáig) egyidőben zajló esték sorozatába.

Hogyan kapcsolódnak be a helyszínek? Essenből, műholdas közvetítés révén, a helyszíneken projektorral kivetítve igehirdetés, majd az est második felében a helyi lelkészek által vezetett program.

Mi az esemény célja? Egy adott város vagy kerület keresztény közösségeinek összeismertetése, evangelizáció, missziós igehirdetés a hit iránt érdeklődők számára, az egység közös keresése, megélése és felmutatása.

Milyen egységről van szó? Ma sokat beszélnek Magyarország EU csatlakozásáról, és a vele összefüggő pénzügyi-, gazdasági-, jogi összeegyeztető feladatokról (harmonizációról). Létezik viszont európaiságunknak – éppen eredeténél fogva – olyan közös pontja, amelyet nem kell összeegyeztetni. Amely maga *egység* volna. Olyan, amely nem emberi egyezkedésen múlt. Mi volna ez? Európa szellemi-lelki eredetének egysége visszamegy az *evangéliumra*, az evangéliumban szereplő és *köztünk élő Krisztusra*, valamint a belőle fakadó mindenkori kereszténységre és keresztény közösségekre.

Igaz, a történelem során ez az egység megbomlott, többféle közösségre, katolikus-, református-, evangélikus-, baptista-, és a többi felekezetre oszlott – mégis, a valóság az, hogy mindnyájan Krisztust tartjuk Urunknak. Mert hisz *egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség és egy az Isten, mindnyájunk Atyja* (Ef 4,5-6) Ezt az egységtörekvést maga a Szentaty is kifejezetten keresi, szorgalmazza. Aki ismeri a folyamatokat, tudja, hogy az egység munkálása, az *igazi ökumené* több, mint pusztá udvariasság. Valódi tartalom, valódi akarat húzódik mögötte – bár még mindig sokakban él az ellenérzést. (Néhol nagyobb ellenszenvvel viselnek egymással a különböző felekezetű hívők, mint a hívők és nem-hívők. De ebben, valljuk be, mi papok és lelkészek is ludasak vagyunk, mert felekezeti szembenállásra neveltük a híveket.)

Ebben az értelemben viszont szükségünk van „harmonizációra” – vagyis arra, amit úgy hívunk: *ökumené*. A különböző, de kereszténységükben azonos embertársak közeledésére, egymás megismerésére és elfogadására. A szeretet hangnemének gyakorlására – annak megünneplésére.

Stílusbeli és tartalmi különbségek – ok a szeretetlenségre? Miért is volna? Ha igaz, hogy saját lakókörnyezetünkben mi, keresztények közös evangéliumi értékeket vallunk és hordozunk, nem volna-e szükséges közelebb kerülnünk egymáshoz, egymást jobban megismernünk, és a szeretetben elmélyülő valódi egység révén jobban szolgálatára lennünk a lakókörnyezetünknek? Vajon nem ezt jelenti Jézusnak az a – minden felekezet által Szentírásként olvasott – tanítása, amikor így szól: *arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt* (Jn 13,35)? De nemcsak a Szentírás, és nemcsak a Szentlélek, de a jóézés is ezt sugallja...

Nyári favágástól, téli kaszálástól az Isten őrizzen.
Lassan jár az Isten, mégis elérkezik.

Mit jelent katolikusnak lenni? Az Egyház tanítása szerint *katolikusnak*

lenni (*katholikosz = egyetemes*) nemcsak azt jelenti, hogy a meghatározott szokásoknak és rítusoknak eleget teszünk. De jelenti – a szó eredeti értelméből következőleg – azt is, hogy műveljük Jézus Urunk által kívánt *egységet és egyetemességet* is. Ezt Jézus, a búcsúbeszédében, végrendeletében parancsba adta nekünk. *Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.* (Jn 17,21)

Ebből egyenesen következik, hogy érzelmi kultúránkban nem lehetünk *részletekben elveszők* (partikulárisak) és *csak a szük-saját világunkkal törődők* (provinciálisak). Úgy is mondhatnám: nem lehetünk megelégedve magunkkal.

Ez azt is jelenti: szükségünk van *elmélyült* hittani ismeretre, ahol a Szentírással, a teológiával, illetve liturgiával foglalkozó önképzésünk *nem* az érzelmi elkülönülés segédeszköze.

És mi történne, ha az egymáshoz így közeledő keresztények – ezzel a szeretettel közelednének mindenki felé? Ha az „országos ellenségesdi” felettébb nem keresztény társasjátékában ezzel a fogható szeretettel volnának jelen?

Az Egyház figyelmeztetése. „Az viszont nem üdvözül, aki beépül ugyan az Egyházba, de nem tart ki a szeretetben, és így »teste szerint« az Egyház kebelében marad, »szíve szerint« azonban nem.” (II. Vatikáni Zsinat: Lumen Gentium dogmatikus konstitúció, 14.)

Amilyen az adjon Isten, olyan lesz a fogadj Isten.
Be szokott ott ütni a mennykő, ahol sokat dörög.

*Olyan kampányszerűnek tűnik ez az egész. Lehet a nagy célokat így elősegíteni? A kampányokból, természetesen, legtöbbünknek elege van. Teljesen érthető. De ha itt nem is kampányról van szó? Ha fölfedezzük a március 17-23. estéit, mint *lehetőséget és alkalmat*? Lehetőséget és alkalmat valami közösre, szeretetteljesre.*

És ha innentől kezdve nemcsak ezekre a napokra szorítkoznánk? Mint ahogy az ökumené sem csak a januári imahéttel „letudható” célfeladat...

Biztos lesz, aki nem él vele, és biztosan lesz, aki megpróbálja. Aki megpróbálja átlépni saját határait – anélkül, hogy elhagynák önmagát. Mi lenne, ha megpróbálnánk? Azokkal, akik indítást éreznek rá – együtt!

Mi lesz az eredménye? Előre nem tudjuk. De az már biztos, hogy néhányan – a papok, lelkészek, a fiatalok és idősök közül – már most is többször találkoztunk. Elkezdtük megismerni egymást. Kimozdultunk az „én házam, én várom” világunkból, és átmerészkedtünk egymás „barlangjába”. És kiderült, hogy nincs félnivalónk. Több az, ami összeköt minket, mint ami elválaszt – ha bizalommal és nem idegenkedéssel közelítünk egymáshoz. Sőt, kiderült egy csomó szép és jó egymásról – és ennek *közösen tudtunk örülni*. Ha csak ez volna az eredménye, akkor már eredményes is volt a kezdeményezés – pedig a java még előttünk áll.

Nagy­tétény önbecsülése. Mindezek ismeretében azt kell mondjam, ami elkezdődött, földja a leckét a XXII. kerületi keresz­te­nyeknek épp úgy, mint magának a nagy­tétényi katolikus közösségnek. Fokmérője és próbája is egyben. Idősnek és fiatalnak, hívőknek és a papjuknak – egyaránt.

A szabadság kegyelme. Talán az a legszebb, ami egyben a legtitokzatosabb is. Az, hogy kiben mi indul el, és mi áll. A hittel is így van. Itt, lelke mélyén, mindenki szabad. És ő maga adja meg a választát. És ezt – maga az Úristen is tiszteletben tartja. Igen, azt hiszem ez a legszebb az egészben.

Hegyi Balázs
plébános

Szomszédolás

A lopott bárány nem kedves áldozat Isten előtt.
Parázna iutalma és az ebnek ára áldozatul Istennek nem való.

Hittanházunk nyári felszentelésén a „szomszéd-
várakból” meghívott papi vendégek közül kitért az albertfalviak népes, egész pontosan háromfős csoportja. Espereskerületünk második legnagyobb plébániája az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség Szent Mihály Plébánia. A Főegyházmegye jubileumi névtára (1997) szerint a terület lélekszáma 12000, ebből hívő: 8000. (Nagy­tétényre ugyanez a forrás 11000/6500-at ad meg.)

A plébánia támogatásával működik az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola, a Szent Gellért Óvoda. A templomhoz kötődő eseményeken (pl. szombat reggelente Laudes, a hónap utolsó szombat estéjén Vesperás, Rózsafűzér társulat, énekkar, felnőtt hittan) túlmenően élénk társasági élet folyik az egyházközség különböző fóruma-
in, pl. az Albertfalvi Keresztény Társas Körben.

A templom búcsújához kapcsolódnak az Albertfalvi napok rendezvényei. És léteznek e három napot meghaladó prog-
ramok is, pl a Szent Mihály Akadémia („A kultúra különféle területei, valamint a vallás és a politika” e félév előadásai-
nak anyaga, meghívott előadókkal.)

Az albertfalvi templom születésnapja is, mint a mienké október 5-re esik (de tétényi szemmel nézve nagyon fiatal,
„csak” 61 éves).

A Hírlevél testvére Albertfalván az Egyházközségi Levél. Négyszer jelenik meg évente (Húsvétra, Úrnapijára, Búcsúra
és Karácsonyra) kb. 50 oldal terjedelemben, A5 formátumban, nyomtatva, színes borítóval.

Koncz Endre

* * * * *

Naptár:

- február 7.** egyházközségi gyűlés 19⁰⁰-kor
február 8. Családakadémia a Pusztasándor Községi Házban 18⁰⁰-kor
február 9. laudes, 9¹⁵-kor,
február 9. 18⁰⁰ a Baross G. telepi kórus hangversenye a templomban
február 16. vesperás Szt. Julianna tiszteletére 17⁴⁵-kor,
február hittanos farsangi mulatság hirdetett idő-
pontban,
március 8. Szavalóverseny 15⁰⁰ a Községi Házban (6-14 éves korosztály)
március 9. laudes, 9¹⁵-kor,
március 17-23. ProChrist európai ökumenikus evangelizáció a XXII. kerületben
március 19. vesperás Szt József tiszteletére 18³⁰-kor,
április 6. laudes,
április 6. Országos Ifjúsági Találkozó a történeti egyházak fiataljainak a Sportcsarnokban
április 20. Húsvéti vesperás 17⁴⁵-kor,
április 14-15-16. Nagyböjti lelkigyakorlat a templomban 18³⁰-kor
április 25-26-27. Bérnalkozók lelkigyakorlata Vicián-tanyán
május 11. laudes,
május 29. vesperás Mennybemenetel 17⁴⁵-kor,
június 8. laudes,
június 19. vesperás Úrnapija 17⁴⁵-kor .
 Bérnalkázás: tavaszi dátumát az Érsekségtől várjuk

A híveivel 2000-ben hozzánk látogatott karizmatikus parókus,
Orosz István Kárpátalján

„Karácsfalvi Görög Katolikus Szakközépiskolát”
szervez és épít.

Célja, hogy bentlakásos oktatással érettségihez, szakmához, államnyelvi ismeretekhez juttasson magyar fiatalokat. Számuk-
ra a szülőföldön maradás lehetőségét, a szülőföldnek pedig keresztény erkölcsű ifjú szakembereket, értelmiséget szeretne adni.

A havi költségét egy kollégistának 20 ezer, egy tanárnak 25 ezer forintra tervezi (Nem sajtóhiba!!) A maximum 120-150 tanuló létszámú iskolához az ukrán állam „minden támogatást” megad, anyagilag azonban nem tud segíteni.

Akik Orosz István szándékát – a Megmaradni Alapítványt – anyagilag támogatni kívánják (pl. havonta, rendszeresen 500 Ft-tal) jelentkezzenek Konczné Marikánál. (T:207-5977)
Szép lenne, egy diák vagy egy tanár eltartását biztosítani!

Amikor az Isten nyulat teremtett, bokorról is gondoskodott.
Szegény ember szándékát boldog Isten bírja.
Amit Istentől szánsz, elviszi az ördög.

PIROSKA ÉS FARKAS

a cserkészfarsang egyik játékát részletesen elmesélték nagymamának. Azon versengtek az őrök, hogy melyikük tud több közmondást felírni öt perc alatt. A győztes papírján volt egy, amit a vesztesek nem akartak elfogadni: „Jobb az Istent dicsérni, mint az ördögöt korholni.”

A kifogást emelők azzal érveltek, hogy a közmondások valamilyen bölcsességet fejeznek ki, ez az ördögös pedig nem. Mert az ördögöt nem elég korholni, a legjobb lenne agyonverni.

- Mondhatom, szép cserkészek vagytok - nevetett nagymama - még gyilkosságba keveredtek! Persze, az ember sokszor kerül olyan helyzetbe, hogy a pokolba kívánja az ördögöt és nem győz sóhajtozni, bárcsak ne hallgattam volna a szavára!

- Nem az lenne a legegyszerűbb, ha nem is lenne ördög? - kérdezte Piroska.

- Nem az lenne a legegyszerűbb, ha nem lenne télen kemény fagy, nyáron meg kánikula? - kérdezett vissza nagymama. - Ilyen a világ, van hideg és meleg, van jó és rossz. Nem hiszem, hogy ha érzéketlen, érzélem és ész nélküli robotokká válnánk, jobb lenne az életünk.

- Bizony van, amikor szívesen átválnánk robottá - szólalt meg Farkas. - De most azt kérdezném, hogy miért nem szabad korholni az ördögöt?

- Azt hiszem, nemcsak szabad, de néha kell is - válaszolta nagymama. - Ebben a közmondásban nincs szó arról, hogy ne korholhatnánk Belzebubékat. Hanem arról, hogy általában jobban tesszük, ha dicsérjük Istent.

- És ez a kettő hogy jön össze - tétovázott Piroska.

- Nem olyan komplikált ez, gondolj csak bele - vette át a szót nagymama. - Ha keressük és meglátjuk magunk körül, a munkánkban, a teremtésben a szépet, a jót, ezekért tudjuk dicsérni Istent. Hálát is adhatunk értük. Vannak dolgok, amelyekben megpróbálhatjuk követni Őt. Tegyük mi is a jót.

- Ha hozzászokunk, hogy a szívet-lelket gyönyörködtetőd, a felemelőt kutatjuk, embertársainkban is azt fogjuk észrevenni. Őket is dicsérjük. Pontosabban: megdicsérjük. Tudomásukra hozzuk, amit jónak találtunk rajtuk, a tetteikben. Így neveljük magunkban, növeljük másokban a jót. Ezzel egyre feljebb, egyre közelebb jutunk célunkhoz, Istenhez.

- Az ördög pont ezt kívánja megakadályozni. Van, akit közvetlenül rá tud venni: Csináld a rosszat, törd össze a buszmegállót, hasítsd fel a vonat ülést, szemetelj! Van, akinek a hiúságát csiklandozza: Ezek az emberek nem becsülnék meg téged, látod? Majd mellőzni fognak, később még ki is szorítanak! Sértődj meg, ne hagyd magad, vágj vissza! Sok emberrel szemben pedig ez az egyik furfangja: Foglalkozz velem, korholj, szörnyülködj a tetteimen, szaladj körbe a véres karddal! Hiszen a vak is látja, hogy jogosan háborodsz fel! Magában pedig jót kuncog: Minél részletesebben, minél többen elemzitek a gonoszságomat, annál kevesebb időtök, módotok marad a jóra! Rosszkedvűek lesztek, kicsiny hitűek, civakodók. Egyre távolabb húzlat benneteket Istentől!

- Nem szabad azon háborognunk, hogy a kísértő működik, hogy ördögien végzi a munkáját. Tudnunk kell, mikor, hogyan dolgozik. Fel kell ismernünk a művét, pláne, ha velünk akar valamit. És ha bonyolult egy helyzet, alaposan meg is kell vitatnunk. Olyanokkal persze, akik azt ismerik, és akiknek adunk a véleményére. De ha már tiszta az ügy, kár lenne tovább rágódni rajta, nem szabad időt pazarolni rá. Annál inkább tegyük mi is a dolgunkat: Dicsérjük Istent, kövessük Fiát!

Nagymama kis szünetet tartott és a mondat végét jól megropogtatva azt kérdezte: - Nem akartok esetleg valami máson rágódni? Ha valamelyikőtök még bír enni a farsangi multság után, az menjen kezét mosni, fokhagymás pirítóst, citromos teát kaphat.

- Hurrá! - kiáltotta Farkas és elrohant, mert ez az egyszerű éték a kedvencei közé tartozott.

ke

KRÓNIKA

nov. 16. Szent Erzsébet kenyeret sütöttek a hittanosok, amelyet a vasárnapi szentmisén osztottak szét.

nov. 30. Ádventi koszorúkészítés.

Ádvent Az ádventi időszakban sokan vettek részt a rorátékon. Két szombaton ezért nem a kápolnában, hanem a templomban volt - orgonás - hajnali szentmise. A hittanosok mézeskalácsot sütöttek, ajándékokat készítek. Kicsit kevesen, de annál nagyobb lelkesedéssel kapcsolódtak be a Szállást keres a Szent család hagyományba.

dec. 22. Betlehemezés családoknál.

dec. 23. Egyedülállók és idősek karácsonya (műsor, agapé, kis csomag).

dec. 24. délután: Hittanosok betlehemes játéka és karácsonyi műsora. Éjféle szentmise.

dec. 31. Évzáró Te Deum, plébánosi beszámoló (A beszámolóról külön – a sekrestyében kérhető – kis füzet is készült).

jan. 06. Vesperás Vízkereszt ünnepén.

jan. 26. A 10-es szentmise előtt, ¼ 10-től lezajlott az első laudes.

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András	(1225. Budapest, Batthyány u. 34.	Tel: (1) 424-0252),
Konez Endre	(1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.	Tel: (1) 207-5977),
Németh András	(2440. Százhalombatta, Strand utca 44.	Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.